

1877 (в съавт. със С. Янев, 2012); на методич. пособие „Ръководство за писане на курсова работа“ (2008). Съавтор в колективните издания: Биографии на българските писатели (1994. II изд. 1995); Енциклопедия на българската възрожденска литература (1996, II изд. 1997); История и култура на България в дати. Възраждане (1997); Енциклопедия на съвременния български език (2000); Бележити българи, т. VI (б.г./2012). Съставител и редактор на: Киро Тулешков. Моето чиракуване в живота (1997); Литературен лист “Развигор” (1998); Блага Димитрова. Времена (2000); Павел Вежинов. Нощем с белите коне (2000); Антология Български поети от Бесарабия и Таврия. ЕИ „LiterNet“, ISBN 954-304-171-7 <www.liternet.bg/publish2/enalbantova/index.html> (2005); Съвременна българска поезия от Бесарабия и Таврия. Антология. Критически прочити (2006); И ние в литературата (2010). Съставител е на издания, предназначени за ученици. Автор на предговори и послеслови, преводач от руски на част от книгата Възраждане на българите в Украйна (2006) от Антон Киссе.

Списъкът със забелязани цитирания и позовавания включва 36 текста на Е. Налбантова, привлекли вниманието на колеги в повече от 100 различни изследвания.

На 15. 06. 2012 г. **доц. д-р Николай Стойчев Димитров** защити дисертационен труд на тема „Езикът на страха в българската литература през 19-ти и началото на 20-ти век“ за присъждане на научната степен доктор на филологическите науки. Изследването няма за обект на внимание „литературата на ужаса“ (готическият роман, черният роман, диaboлистичната и криминална литература), в която страхът е основен, самоцелен, структуриращ компонент,

а литературата, в която модусите на страха са съпътстващ, естествено присъстващ, но в същото време функционалноопределящ елемент по отношение на идейно-образната структура. С други

думи, цел на наблюденията са онези произведения, в които страхът е освободен от чисто естетическата си функционалност и подчиненост на жанровата зададеност и е натоварен с допълнителни психологични, философични и идеологически функции, които в някои творби (поезията на символизма например) придобиват и естетико-жанрови характеристики. Литературата ни от 19-ти и началото на 20-ти век е благодатно поле за наблюдение на българските страхове и като културни стереотипи, и като индивидуалистични проявления, отразяващи промените в живота на българина. Българският писател не прави изключение в отношението си към страха като дезорганизиращ фактор на екзистенциалната подреденост.

На 5. 04. 2013 г. доц. дфн Николай Стойчев Димитров бе избран за **професор** по научна област 2. Хуманитарни науки, професионално направление 2.1 филология (История на българската литература от Освобождението до Първата световна война).

Проф. дфн Николай Димитров е преподавател по история на българската литература след Освобождението до Първата световна война в катедра „Българска литература“ на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Научните му интереси са в областта на философия на литературата, тематично са ориентирани към българския модернизъм от началото на 20-ти век, както и към литературния процес през втората половина на 19-ти век, насочени са и към изследване на феноменологията на страха и други емоции в литературата. Автор е на над 50 статии и студии, както и на 7 книги, между които „Метафизичните пространства на езика. Аспекти на Яворовата поетика“; Отчуждения. Екзистенциалната проблематика в българската литература. I част; „Вазов: между всекидневното и трансцендентното“; „Из лабиринтите на битието. Творчеството на Владимир Зарев. Студии. Анкета“.

На 11 май 2013 г. на **Людмила Костова** бе присъдено научното звание **професор**. Проф. д-р Людмила Костова е завършила английска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ през 1977 г., а от 1981 г. е преподавателка във ВТУ. Защишава докторска дисертация